

РАЗГОВОРЪ 7-Й.

УЧИТЕЛЬ И УЧЕНИКЪ.

Учи. Добръ си дошелъ любезный ми Христо.

Уче. Цѣлувамъ ти дѣсница та достопочте-
нѣйшій ми учителю.

Учи. Знаешъ ли любезный ми, защо отецъ
ти те донесе въ училищѣ то? — и защо те пре-
даде въ училище то.

Уче. Знаемъ учителю твердо добръ: защо
не мя донесе за друго нѣщо, само да науча да
чета: защо то ми каза, чи ще ся ползувамъ на
много вещи. — Ще ся науча да ся помоля Богу.
— Ще ся науча да пиша, колко те работы са
нуждни са да не ги заборавамъ — Ще науча да
расчитамъ съкоя книга, за да обоготя ума си въ
много полезны знашя та.

Учи. Брато гдето мез! за добро то ти мнѣ-
нѣе, ваше то благородѣе си петвина благородно
дѣте: защо си познамъ, колко нужни и ползиви
са науки те на челоука, и ще ся научишь съ
гольма дѣсница, понеже си познамъ полза та ти,
и несомнѣнно ще ся научишь скоро, и за това се-
га не ти требува друго нѣщо, освѣн да внима-
вашъ кога азъ те поучавамъ.

Уч. Сердце то ми, честнѣйшій учителю! у-
сѣща гольма радость, защо то ми си далъ добра
надежда, чи ще науча съ дѣсница, като познамъ
сички те буквы.